

Hilmar Baunsgaard: Den højtærede statsminister sagde i sit svar til ordførerne, at han nu virkelig troede, alle havde forstået, at kildeskatten er en virkelig skattereform. Jeg er frygtelig ked af at måtte sige til statsministeren, at sådan noget overbeviser man ikke om ved at hæve stemmen. Kildeskatten er så lidt nu, som den var det, da forslaget blev fremsat, en skattereform i sig selv. Kildeskatten kan blive en del, og jeg forstår, den bliver en del, af en skattereform, men der er intet sket med hensyn til det afgørende, at en egentlig skattereform kan gennemføres med og uden en kildeskatteordning. Og statsministeren kan ikke blot ved at hæve stemmen overbevise om, at kildeskatten i sig selv er en skattereform.

Statsministeren var inde på den statslige boligfond og sagde, at dens oprettelse ikke strider imod boligforliget. Det tror jeg ikke statsministeren har ret i. Jeg mener, at en statslig boligfond strider imod den aftale, der blev lavet omkring boligforliget. Statsministeren må have glemt, at vi havde en drøftelse om en statslig boligfond, og at man i stedet for denne statslige boligfond vedtog, at 75 pct. af huslejeforhøjelserne skulle indgå i en fond, hvor de blev bundet i 20 år, og derefter afviklet over 15 år, altså i alt en 35 års periode, og at dette skulle træde i stedet for oprettelsen af en statslig boligfond. Derfor er det klart, at det ud fra en almindelig opfattelse må stride imod boligforliget, hvis man nu bagefter til trods for dette gennemfører en boligfond; jeg erkender, at hvis man vil det — og det fremgår jo af protokollatet — må det tages til efterretning, men jeg synes, det har været nødvendigt for mig at minde statsministeren om denne historiske baggrund for boligforliget.

Så sagde statsministeren, at der da i erklæringen også var økonomiske betragtninger, som skulle leve op til det krav om en ansvarlig økonomisk politik, som jeg havde efterlyst i mit første indlæg. Det mener jeg heller ikke kan holde. Statsministeren sagde i sin erklæring: man vil fastholde den finanspolitiske linje. Ja men hvad er det, man kan? Man kan kun fastholde den finanspolitiske linje, hvis resultatet af forårets indkomstforhandlinger ikke betyder, at man går ud over, hvad produktionen kan bære. Går man længere end dette,

kan man simpelt hen ikke fastholde den finanspolitiske linje; så er det, man må tage stilling til, hvad man da vil gøre. Og da statsministeren jo har afvist at tage et direkte medansvar for, at resultatet, den samlede indtægtsfremgang, ikke kommer til at gå ud over, hvad produktionen kan bære, så er det ikke noget svar at sige, at man vil fastholde den finanspolitiske linje; så er det faktisk nødvendigt at fortælle, hvad man vil gøre, når eller hvis det viser sig, at denne finanspolitiske linje ikke kan fastholdes. Det er jo det, vi kommer til at stå over for, hvis det viser sig, at resultatet af det kommende forårs indkomstforhandlinger bliver, at vi går længere. Så skal man tage stilling til, hvordan man da vil sikre den samfundsøkonomiske balance.

Her har man i hvert fald to traditionelle muligheder, og det skal jo nok også vise sig, at det i praksis er dem, man vil benytte. Man har den sædvanlige metode, at man yderligere strammer finanspolitikken, og dette yderligere at stramme finanspolitikken vil jo sige, at man forhøjer skatterne. Derved kommer man til at ramme både dem, der har fået mere, og dem, der ikke har fået mere, end samfundet kan bære. Men derigennem er man kun i stand til at afbalancere efterspørgslen. Hvis der igennem en økonomisk politik, der går for langt, er påført omkostningsniveauet skadelige følger, så kan dette ikke modvirkes igennem skatteforhøjelser. En forøgelse af omkostningsniveauet vil yderligere forringe konkurrenceevnen, og hvis dette fører til en så stor svigten af konkurrenceevnen, at det kommer til at gå ud over produktionen, vil man ikke kunne fastholde den fulde beskæftigelse ved en stram finanspolitik.

Det andet middel, man har, er det andet traditionelle: at stramme pengepolitikken, og det betyder jo igen oversat, at vi skal have en endnu strammere kreditpolitik og en endnu højere rente. Om det middel ved vi, at det i hvert fald direkte forøger omkostningsbyrderne og altså yderligere direkte medvirker til at forringe konkurrenceevnen, hvorfor heller ikke dette middel er særlig anvendeligt. Også det kan kun afbalancere efterspørgslen og ikke modvirke, men tværtimod direkte forstærke de skadelige følger. Det er derfor, det er så nødvendigt at gå ind i en bedømmelse af, om vi,